

eller med den naturvidenskabelig-mathematisk-videnskabelig. Jeg skal være den Sidste til at sige noget Ord om Latin — om de Døde ikke Andet end Godt — men jeg troer, at der er nogen Gensidighed i denne Retning. Lader os være enige om een Ting, og det er, at naar vi ikke selv kunne bedømme en Sag, have vi Lov til at henholde os til visse Myndigheder. En Mand, som ubetinget var en Myndighed i disse Sager, var Caias Tegner, Professor i Græsk ved Lunds Universitet, og han siger — jeg kan paavise Stedet bestemt, det staaer i en Tale til de Studerende ved Slutningen af en academisk Forelæsnings — at det ikke kan nægtes, at megen sand og høj Dannelselse kan vindes uden Kjendskab til de døde Oldsprog; thi de dannede Emner, som ligge i den græske og latinske Litteratur, ere gaaede over i de nuværende Litteraturer, og han tilføier, at kun de, der selv ville optræde som Mestre, d. v. s. som Skabere af Bærker i Litteraturen, maae gaae til Kilderne, men forøvrigt opnaaes al den Dannelselse, som et Mennecke, en almindelig Borger, har nødig, gjennem Oversættelser. Jeg skulde meget fæle, om ikke de, som med Alvor have læst Wilsters Oversættelser af Iliaden og Odysseen, maafee have mere Kundskab til den græske Oldtids Liv og den græske Aand i det Hele taget, end der gives i den lærde Skoles græske Timer, hvor man kun modtager Brudstykker af Iliaden og Odysseen; det er et stort Spørgsmaal. Jeg skal nævne en anden Ting, mine Herrer. Det viser sig, at de, der have gennemgaaet den klassiske Dannelselse, som jeg ogsaa sætter Pris paa, daglig og atter daglig vise, og det endog i denne Sal, at de ikke ere mere gennemtrængte af den Samfundsraad, som er nedlagt i de græske og latinske Skrifter end Andre, end f. Ex. jeg. De Samfundsforhold, hvorunder Grækerne og Romerne vandt Storhed, og hvorunder Islænderne i Grunden førte an i Cultur i Norden, finder liden Tilslutning her. Naar altsaa ikke Læsningen

af græske og latinske Forfattere kan indpode Dyrkerne den fristubede Aand, som gjorde det Store, troer jeg ogsaa, man kan tvivle Noget om, at Læsningen af Classikerne har en saadan Virkning, at Oldtidens Aand forplantes til den nulevende Slægt. Jeg skal heller ikke lade uomtalt, at der ogsaa er Aandens Stormænd i den nyere Tid, som f. Ex. Shakespeare og et Par af vore Stormænd herhjemme, der ikke have været synderlig stive i de klassiske Sprog. Jeg vil blot nævne, at Thorvaldsen og Dehleschlager skulde have været meget tynde i Latin og Græsk, ikke at tale om, at det hedder om Musernes og Graeternes Sanger, at: „Han spogte i de hulde Musers Arme og muntrede saa tidt sin Næstes Hu. Da kjendte han til Vindes lede Harne, saa lidt som Græsk han kjender til endnu“. Det var en af vore høist begavede danske Digtere, der skrev dette; det var P. M. Møller, og han var dog Professor i Græsk. (Indsigelse). Jo, Poul Martin Møller, græsk Professor. — Sandheden er den, at det latinske og græske Sprog — især det latinske — bør dyrkes, fordi der ikke alene i Oldtiden, men gennem hele Middelalderen er nedlagt dert saa mange Tanter, saa mange Videnskabsmønstre, at man ikke ret godt kan komme til større videnskabelig Indsigt uden igjennem dem; det er Sagen. Det er som Middel til at vinde ligesom Kundskab i et eller andet Fag, at man skal lære dem, men naar man ikke vil trænge dybere ind i et saadant Fag, anseer jeg det at lære Latin og Græsk for fuldstændig overflødig (Modsigelse), eller rettere ikke nødvendigt. Ja, mine Herrer, misforstaae mig ikke; jeg mener, at det er rigtigt, at den ene Deel af Underviisningen udmunder paa sit Hødepunkt i den klassiske Sprogside, og den anden i den naturvidenskabelige Side; men jeg kan ikke finde nogen-somhelst Grund til, at man ikke skulde kunne vinde academisk Borgerret, naar man, efter at have gennemgaaet det almindelige Curfus, yderligere havde godtgjort, at man